

”Poruncile dumnezeiești sunt menite să ne slobozească din robia păcatului și a morții”

Poruncile Domnului nu poartă un caracter negativ. Hristos nu spune: „Nu faceți altora ceea ce *nu* voți să vă facă ei vouă”, ci „faceți cele pe care voi înșivă le socotiți de mare preț, care vă mulțumesc și vă odihnesc sufletul și pe care ați dori să le primiți, la rândul vostru, de la ceilalți.” Ca să ne aducă cu adevărat folos, nevoița creștină trebuie să aibă un caracter pozitiv, căci ea nu se reduce la respectarea unui cod de legi și de canoane de felul „*nu face* lucrul acesta sau acela”, ci este calea ce duce la desăvârșire: „Fă aceasta și fii desăvârșit!” Creștinul nu se nevoiește numai să se lepede de patimile omului celui vechi, ci și să se îmbrace cu omul cel nou, cu Noul Adam, adică cu Hristos Însuși. Din acest punct de vedere creștinismul se ridică deasupra religiilor orientale precum budismul sau hinduismul, pentru că acestea iau în considerare numai prima parte, „lepădarea” de omul cel vechi, care singură nu ne poate aduce mântuirea. Poate că niciodată n-am făcut vreun rău semenilor noștri, totuși aceasta nu înseamnă că am ajuns deja la desăvârșire, căci criteriul nostru nu este unul de „bună purtare” la nivel uman, ci cuvântul lui Dumnezeu, Care a spus: „V-am dat vouă *pildă*.” Adevărata nevoieță este, așadar, pozitivă, ea este calea Domnului care ne înalță la viața lui Dumnezeu Însuși. Iar când Hristos ne poruncește: „Iubiți pe vrăjmașii voștri. Fiți milostivi precum și Tatăl vostru este milostiv”, El ne cere de fapt: „Fiți desăvârșiți. Fiți ca Dumnezeu!” Chemarea noastră este să devenim „mici dumnezei”, căci, după cuvântul Psalmistului, „Dumnezeu este preamărit în adunare de dumnezei”.

Sf. Cuv. Sofronie de la Essex, iconă

Poruncile lui Dumnezeu sunt de nepătruns pentru mintea omenească și covârșesc puterile noastre de a le împlini, smerindu-ne chiar din clipa în care încercăm să ne apropiem de ele. Lucrarea lor este una cu totul aparte: ele zdrobesc orgoliul întunecatei noastre minți și inimi și pregătesc calea harului, ca să vină și să se sălășluiască întru noi. Poruncile dumnezeiești scot la iveală nedesăvârșirea noastră, neputința și sărăcia noastră duhovnicească, și ne silesc să strigăm din adâncul inimii la Dumnezeu, rugându-L să vină și să îplinească El însuși în noi aceste porunci. Altă cale în afară de aceasta nu există, după cuvântul Domnului: „Fără Mine nu puteți face nimic.” Știm că cea mai mare poruncă a lui Dumnezeu este *porunca iubirii* – iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproapele. În acestea două se cuprind toată *Legea și Prorocii*, tot cerul și pământul. Iar încununarea poruncii iubirii de aproapele este dragostea și rugăciunea pentru vrăjmași. Cel ce-și iubeste vrăjmașii îl iubește pe fratele său și pe Dumnezeu în chip desăvârșit, iar înăluntru lui sălășluieste Duhul lui Dumnezeu-Mântuitorul, Care și-a întins mâinile pe cruce și i-a îmbrățișat pe toți deopotrivă, pe prieteni și pe vrăjmași, pe cei de aproape și pe cei de departe, pe cei ce-L

cunosc și pe cei ce nu-L cunosc pe El. Așadar, dacă îi iubim pe vrăjmașii noștri și facem bine celor ce ne urăsc pe noi, atunci împlinim cele două mari porunci în toată desăvârșirea lor și *Il cunoaștem pe Dumnezeu precum este*.

Potrivit învățaturii Părintelui Sofronie, porunca iubirii de vrăjmași alungă orice urmă de mândrie din noi. Pentru a o împlini trebuie să ne smerim până la capăt, ca să facem loc Duhului Sfânt înăluntru nostru. Sf. Siluan spune că iubirea de vrăjmași este criteriul cel mai sigur al prezenței Sf. Duh în noi, căci în omul iubitor de vrăjmași sălășluieste îmbelșugat Duhul Sfânt. Iar prezența Duhului lui Dumnezeu în noi înseamnă în același timp și prezența adevărului în noi, fiindcă Duhul Sfânt, Împăratul Cereș, Mângâietorul, este și Duhul Adevărului Care ne călăuzește la tot adevărul. Iubirea de vrăjmași este, așadar, calea cea mai bună către adevărata cunoaștere de Dumnezeu, întrucât Duhul ne conduce la „cunoașterea Fiului lui Dumnezeu” și „la măsura vârstei deplinătății lui Hristos”. Poruncile dumnezeiești sunt menite să ne slobozească din robia păcatului și a morții, iar cei ce prin harul lui Dumnezeu au dobândit iubirea de vrăjmași au biruit deja moartea.

(Sf. Cuv. Sofronie de la Essex, *Rugăciunea biruiește tragismul*)